

ՄԵԾԱՄԱՍՆՈՒԹԵԱՆ ՎՃԻՌԸ

«Եւ նոքա ազաղակէին ամենայն բաղմու-
թեամբն և ասէին. բարձր գղա և արձակեան
մեզ զբարարբա. որ էր վասն խոտմութեան
իրիք եղելոյ ի քաղաքին և սպանութեան
մտեալ ի բանտ»:

Ղուկ. ԻԳ. 18—19.

Ճշմարտութիւնն ու իրաւունքը բաղխեցին Կայիափա
քահանայապետի դուռը և նա ասաց. «Այսօր չեմ կարող
ձեզ լսել, որովհետեւ գործը վերաբերում է մեր եկեղե-
ցական կարգ ու կանոնի կենսական խնդիրներին մէկին»:
Եթէ այս Յիսուսը յաղթէ, այն ժամանակ եկած կլինի
մեր բոլոր օրէնքների ու զօհաբերութիւնների վերջը. այդ
պատճառով պէտք է խնդիրը գործնական կերպով վճռել.
Նա պիտի մեռնի, որպէս զի ամբողջ ժողովուրդը չփշա-
նայ»։ Եւ երբ ժողովրդի այս աղատարարը այսպէս խօսեց,
ճշմարտութիւնն ու իրաւունքը դնացին Պիղատոսի մօտ
տեսներու, թէ նա ինչ վճիռ կտայ. նա ասաց «Ի՞նչ է
ճշմարտութիւնը» և «Ես անմեղ եմ այս արդարի արիւ-
նից»։ Բայց այնուամենայնիւ Պիղատոսն էլ յանձնեց նրան
խաչուելու, որովհետեւ նա էլ այդ համարեց ամենագործ-
նականը։

Ով որ ապացուցանել է կամենում, թէ հոգևոր և
աշխարհիկ իշխանները շատ անգամ վճիռ են տալիս
խիստ սովորական և մարդկային տեսակէտներով առաջ-
նորդուելով, այդպիսին թող օրինակ բերէ միայն Կայիա-
փային և Պիղատոսին. Յաճախ գլուխն է անպէտքացած
լինում, և այդ պատճառով մարդիկ արմատին են դի-
մում. հարցնում են ամբօխի, մեծամասնութեան կար-
ծիքը. Յոյս ունին այնտեղ մի առողջ զգացումն գտնել
ճշմարտութեան ու արդարութեան համար. Անհատները
կարող են սխալուել, ասում են մարդիկ այդպիսի դէպ-

քերում, բայց մնասան իւր մութ ձգտումների մէջ գիտակից է ուղիղ ճանապարհին: Բազմութեան համար ոգևորուելով ապա ասում են՝ Ժողովրդի ձայնը Աստուծոյ ձայնն է, «Չայն բազմաց ձայն Աստուծոյ»:

Ապա մի տեսէք Երուսաղէմի բազմութիւնը. նա փոփոխական է, ինչպէս մարտ ամսի եղանակը: Կիւրակէ օրը նոքա թռչկոտում էին Գալիլիացի մարգարէի շուրջը, ծառերից ճիւղեր էին կտրատում, վերարկուներն էին փռում ճանապարհի վրայ, ուսաննաւ էին կանչում և արբած էին Մեսիայի գալստեամբ: Այնուհետև մի երկու օր բազմութիւնը չէր երևում. Յիսուսը մաքրեց տաճարը խարաղանք ձեռին և եօթնապատիկ վայ կարգաց փարիսեցիների ու գալիլիների գլխին. նա խօսեց սուրբ քաղաքի կործանման մասին և առհասարակ այնպէս դառն ու սուր էին նրա խօսքերը խաբեբայութեան, ստութեան ու կեղծաւորութեան դէմ՝ կ'սլու մղելիս, որ շատ անգործ հոգիների համար անտանելի դարձաւ նա: Մէկը միւսի յետեից գաղանի կերպով ամաչել սկսեցին, որ մի այգալիսի մարդու ուսաննաւ են կանչել. և հազիւ մի քանի օր անցած, բազմութիւնն արդէն նրան հակառակ էր: Ուրբաթ օրը ամբողջ խուժանքը բղաւում էր «Վորչի նազովրեցիին»:

Չէ կարելի ասել, թէ այդ ամբոխը կազմուած էր առանձնապէս վատ մարդկանցից, նոքա Երուսաղէմի գործաւորներն ու բանուորներն էին՝ դերձակ, բրուտ, կտաւ գործող, առևտրական ու աղքատ: Բոլորն էլ փափուկ մոմի նման. գալիս է քամին արեւելքից, նրանց նաւը շարժում է դէպի արեւմուտք և ընդհակառակը: Այսօր փչում են քահանայապետներն ու գալիլիները և նրանց փչածի համեմատ գոչում է մնասան «Թաչել, խաչել»:

Այգալիսի մեծամասնութիւնը նման է ալեկոծուած ծովի, որ իւր զոհն է պահանջում. մէկը պիտի ընկնի, իսկ միւսը դառնայ օրուայ հերոսը: Կեցցէներով է ընդունւում ազատ արձակուած յեղափոխական Բարաբբասը: Թէև նրա ձեռներն արիւնոտ են, բայց այժմ մոռացուած է ամեն ինչ, այժմ բոլորն էլ խնդրում են այն մարդու

համար, որից շատ քիչ ժամանակ առաջ վախենում էին ինչպէս ոչխարը դայլից, կեցցէ Բարաբրասը, կորչի Յիսուսը, կեցցէ մարդասպանը, մեռնի Փրկիչը, ապրի սպանողը, ի խնչ անմեղը, ապրի արիւնոտ մարդը, կորչի հաշտարարը Ահա այն Ուրբաթ օրուայ բազմութիւնը:

Իրաւունք չունի Առաքեալը՝ ոչ մի տարբերութիւն չկայ, բոլորն էլ մեղաւորներ են:

Թէ այսօր աւելի լաւ կլինէր: Եթէ Յիսուսը դար, ինչպէս կընդունէին նրան հոգևոր ատեաններն, իրաւաբաններն ու դատաւորները, կուսակցութիւններն ու քաղմութիւնը:— Ի՞նչպէս կընդունէինք մենք նրան՝ Հօգորին:

Փոխադրեց Գ. Նաումանից՝ Ե. Վ.

